

εὐχαριστούμενοι μὲ ἀσθενῇ καὶ ἀτοπον μέθοδον τοῦ ἐξηγεῖν τὰ θαύματα. Ἄλλ' ἂν καὶ οἱ ἐχθροὶ τοῦ Ἰησοῦ ἦσαν τόσον εὐκολόπιστοι περὶ μαγικῆς, οὐδέποτε ὁμως ἤθελαν προσδράμειν εἰς τὴν πρόφασιν αὐτήν, ἂν ἤμπορουν ν' ἀρνηθῶσι τὴν ὑπαρξίν τῶν θαυμάτων ὅλως διόλου. Μετὰ πλειοτέρας χαρῆς βέβαια ἤθελαν δι' ἐπιχειρήσειν, εἰ δυνατόν, ὅτι θαύματα ποσῶς δὲν ἔγιναν, παρὰ ἐξηγεῖν αὐτὰ ὡς διὰ μαγείας γινόμενα· καὶ τότε ἡ πρόφασις αὕτη μόνον ἴσχυε ν' ἀποδείξῃ ὅτι ὁ Ἰησοῦς, μ' ὅλα τὰ θαύματά του, ἴσως δὲν προῆλθεν ἐκ Θεοῦ· ἐνῶ, ἂν ἤμπορουν νὰ δείξωσιν ὅτι αὐτὸς ἦ οἱ Ἀπόστολοί του εἶχαν ἐπιχειρήσειν ν' ἀπατήσωσι τὸν λαὸν διὰ πλαστῶν θαυμάτων, τοῦτο διαμικρῶς ἤθελεν ἐκδέσειν αὐτοὺς εἰς τὴν τοῦ κόσμου περιφρόνησιν ὡς γόητας καὶ πλάνους.

Εἰς τὸ ἑννατον κεφάλαιον τοῦ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγελίου ἀναγινώσκοντες, ὅτι ἐπιμελῶς ἐξέτασαν οἱ τῶν Ἰουδαίων ἡγεμόνες τὴν ἀλήθειαν θαύματός τινος γινόμενου ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ εἰς ἄνθρωπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς. Καθαυτὸ δὲ τοῦτο ἐμποροῦμεν νὰ ἡμεθα πεπεισμένοι ὅτι ἔγινε καὶ ὡς πρὸς ἄλλα θαύματα· ἂν δὲ οἱ ἐχθροὶ τοῦ Ἰησοῦ ἤμπορουν νὰ φωράτσωσι καὶ νὰ ἐξελεγχῶσι ψεῦδός τι ἢ δολιότητα, προθύμως ἤθελαν τὸ κάμειν, ἐπειδὴ τοιοῦτοτρόπως βέβαια ἤθελαν εὐθὺς ἀνατρέψειν ὅλας τὰς ἀξιώσεις του.

Σαφὲς λοιπὸν εἶναι ὅτι ἡ ἀδυναμία καὶ ἡ εὐκολοπιστία τῶν ἀνθρώπων ἐκείνου τοῦ καιροῦ κατ' οὐδένα τρόπον δὲν ἤθελαν προδιαθέσειν αὐτοὺς εἰς τὸ νὰ πιστεύσωσι θαύματα γινόμενα ὑπὲρ θρησκείας, ἥτις ἐναντιοῦτο εἰς τὰς ἐαυτῶν προλήψεις· ἀλλ' ὅτι, ἐξ ἐναντίας, οἱ τοιοῦτοι ἤθελαν κλίνειν, οἱ μὲν ἐπιμόνως ν' ἀπορρίπτωσι τὴν θρησκείαν, οἱ δὲ μόνον βραθυμῶς καὶ βραδέως νὰ τὴν δεχθῶσιν, ἀφοῦ ἐπιμελῶς ἠρεῦνουν τὰς ἀρχαίας προφητείας, καὶ εἵρισκαν ὅτι ἐπβεβαίοναν αὐτήν. Τοῦτο δὲ καθαυτὸ διηγοῦνται αἱ ἱστορίαι μας.

Φαίνεται ἄρα βέβαιον, ὅτι οἱ τοῦ καιροῦ ἐκείνου ἀπιστοῦντες Ἰουδαῖοι καὶ Ἑθνικοὶ δὲν ἤμπορουν οὔτε σκιὰν ἀμφιβολίας νὰ ρίψωσιν εἰς τὸ ὅτι τὰ θαύματα ἀληθῶς ἔγιναν· ἐπειδὴ, ὡς προείπαμεν, ἂν ἠδύναντο, ἀσμένως ἤθελαν τὸ κάμειν, καὶ οὕτως ἐκδέσειν εἰς περιφρόνησιν τὸν Ἰησοῦν ὡς γόητα καὶ πλάνον. Ὁμολογήσαντες δὲ τὰ θαύματα, καὶ εἰς μαγείαν ἀποδόντες αὐτὰ, (ὡς μέχρι τῆς σήμερον οἱ ἀπιστοῦντες Ἰουδαῖοι), ἐμαρτύρησαν τρόπον τινὰ ὅτι ἡ ὑπὲρ αὐτῶν ἀποδείξις, μετὰ τὴν ἀκριβεστάτην ἔρευναν ὑπὸ τῶν πικροτάτων ἐχθρῶν, ἦτο διόλου ἀναμφισβήτητος, εἰς τὸν χρόνον καὶ εἰς τὸν τόπον, καθ' ὃν ἐλέγετο ὅτι ἐνηργήθησαν.

ΤΟ ΦΥΤΟΝ ΤΕΙ.

Το τεῖ ἡ τσαΐ εἰσῆχθη κατὰ πρῶτον εἰς τὴν Εὐρώπην ὑπὸ τῆς Ὀλλανδικῆς Συντροφίας τῶν Ἀνατολικῶν Ἰνδιῶν περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς δεκάτης ἐβδόμης ἑκατονταετηρίδος· εἰς δὲ τὴν Ἀγγλίαν, ὅπου τὴν σήμερον ἡ χρῆσις αὐτοῦ εἶναι τόσον ἐκτεταμένη, πρῶτην φοράν μετεκρίσθη ἀπὸ τῆς Ὀλλανδίας τὸ 1666.

Τὸ τεῖ γεννᾶται εἰς τὴν Κίνα καὶ τὴν Ἰαπωνίαν. Οἱ Σῖναι μεταχειρίζονται αὐτὸ ἐξ ἀμνημονεύτων χρόνων. Καλλιεργεῖται δὲ μόνον εἰς τὴν ἀνατολικὴν πλευρὰν τῆς Κινικῆς αὐτοκρατορίας μετὰ τῆς 30ης καὶ 33ης μοίρας τοῦ βορείου πλάτους. Τὸ ἀρκτικώτερον μέρος τῆς Κίνας ἤθελεν εἰσδαί παραπολὺ ψυχρὸν· τὸ δὲ νοτιώτερον ὑπὲρ τὸ δῖον θερμὸν. Ὑπάρχουν ὁμως καὶ ὀλίγαι τινὲς μικραὶ φυτάλαι πλησίον τῆς Καντῶνος.

Ὁ θάμνος τοῦ τσαΐου γίνεται ἀπὸ σπόρους, οἵτινες ἀποτίθενται κατὰ στίχους, τέσσαρας ἢ πέντε πόδας ἀποκεχωρισμένους· τόσον δ' ἀβέβαιος εἶναι ἡ βλάστησις αὐτῶν, ἀκόμη καὶ εἰς τὸ ἰθαγενὲς κλίμα των, ὥστε εἰς πᾶσαν τρύπαν σπείρονται ἐπτὰ ἢ ὀκτὼ σπόροι. Ἡ γῆ, ὅπου βλαστάνουν, ἐπιμελῶς καθαρίζεται ἀπὸ ἀγριόχορτα· καὶ δὲν ἀφίνονται ποτὲ οἱ θάμνοι νὰ ὑψωθῶσι μᾶλλον παρ' ὅσον εὐκόλως φθάνει ἀνθρώπου χεῖρ. Συνάγονται δὲ τὰ πρῶτα φύλλα τὸ τρίτον ἔτος μετὰ τὴν σποράν· ἀφοῦ τὰ δένδρα γίνωσιν ἐπτὰ ἢ ὀκτὼ χρόνων, τὸ προῖον καταντᾷ ὑποδεέστερον, ὥστε ἐκβάλλονται διὰ νὰ σπαρθῶσιν ἄλλα.

Τὰ ἀνθὰ εἶναι λευκόχροα, ὅπως οὖν ὁμοιάζοντα τὸ ἄγριον λευκὸν ῥόδον· κατόπιν τῶν ἀνθῶν φαίνονται μαλακοὶ πράσινοι κόκκοι, ἕκαστος περιέχων ἀπὸ ἑνα ἕως τρεῖς λευκοὺς σπόρους. Βλαστάνει δὲ τὸ φυτὸν καὶ εἰς χαμηλὰς καὶ εἰς ὑψηλὰς τοποθεσίας· ἀλλὰ πάντοτε ἀκμάζει καλῆτερα καὶ γεννᾷ φύλλα τῆς ἀρίστης ποιότητος, ὁπότεν παρὰ γεται εἰς λεπτὸν πετρῶδες χῶμα.

Τὰ φύλλα συνάγονται ἀπὸ μίαν ἕως τέσσαρας φορές τὸν χρόνον, κατὰ τὴν ἡλικίαν τοῦ δένδρου. Κοινότερον φυλλολογουσι τρεῖς τοῦ ἐνιαυτοῦ· πρῶτον, περὶ τὰ μέσα τοῦ Ἀπριλίου· δεύτερον, περὶ τὸ μέσον τοῦ θέρους· ἔσχατον δὲ κατὰ τὸν Αὐγουστον καὶ Σεπτέμβριον. Τὰ πρωτοσύλλεκτα φύλλα ἔχουν τὸ λεπτότερον χρῶμα καὶ τὴν ἀρωματικωτέραν ὁσμὴν, ἐνταυτῷ καὶ τὴν ἐλαχίστην ποσότητα εἴτε ἰνῶν εἴτε πικρότητος. Τὰ τῆς δευτέρας συναγωγῆς φύλλα ἔχουν καὶ τὸ χρῶμα ὀλιγώτερον ζωρὸν, καὶ τὰς λοιπὰς ποιότητας κατωτέρας· τὰ δὲ τῆς τρίτης εἶναι βαθέος πρασίνου χρώματος, καὶ ὀλιγωτέρας ἐτι ἀξίας. Κρέμεται δὲ ἡ ποιότης ἀπὸ τὴν ἡλικίαν τοῦ δένδρου· ἐπὶ αὐτῇ ἀναπτύσσονται καὶ αὐτὰ καὶ ἐπὶ

τὸν βαθμὸν τῆς ἡλιάσεως· φύλλα ἐκ νέων δένδρων, καὶ μᾶλλον εἰς τὸν ἥλιον ἐκτεθειμένα, τιμῶνται πάντοτε περισσότερον.

Εὐθὺς δ' ἀπὸ τὰ φύλλα συναχθῶσι, βάλλονται εἰς πλατέα ῥηχὰ καλάθια, καὶ ἀφίνονται εἰς τὸν ἀέρα ἢ τὸν ἥλιον μερικᾶς ὥρας. Ἐπομένως θέτονται εἰς σιδηρὰν πλάκα, ἐπάνωθεν θερμάστρας δι' ἀνδράκων πυρρμένης, ὅπου ταχέως ἀνακατόνονται μὲ εἰδὸς τι σαρώθρου, ἔπειτα δ' ἐξίσου ταχέως σαρόνονται ἐκ τῆς πλακῆς εἰς τὰ καλάθια. Ἀνδρῶποι ἀκολούθως συστρέφουν τὰ φύλλα, τρίβοντες αὐτὰ μεταξὺ τῶν χειρῶν· μετὰ ταῦτα βάλλονται πάλιν, κατὰ μεγαλητέρας ποσότητος, εἰς τὴν σιδηρὰν πλάκα, καὶ θερμαίνονται ἐκ νέου, ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην ὀλιγώτερον παρὰ πρότερον, ὅσον νὰ ξηρανθῶσι δραστηριῶς. Τούτου γενομένου, βάλλεται εἰς τράπεζαν τὸ τί, καὶ διαλέγεται προσεκτικῶς, εἰς τρόπον ὥστε ἀφαιρεῖται πᾶν ἄσχημον καὶ μὴ ἐντελὲς ἐξηραμμένον φύλλον.

Τὰ κυριώτερα τοῦ τσαΐου εἶδη λαμβάνουν τὸνομα ἐκ τοῦ τόπου, εἰς τὸν ὁποῖον ἕκαστον παράγεται, τοῦ καιροῦ τῆς συναγωγῆς, τοῦ τρόπου τῆς παρασκευῆς, ἢ ἄλλων ἐξωτερικῶν περιστάσεων.

Οἱ Σῖναι οὐδέποτε μεταχειρίζονται τὸ τί πρὶν γένῃ τοῖλάχιστον ἐνδὸς χρόνου, παραπολὺ ναρκωτικὸν στοχαζόμενοι τὸ νεώτερον. Πίνουν δ' αὐτὸ εἰς ὅλας τὰς τραπέζας των, καὶ πολλάκις ἄλλοτε τῆς ἡμέρας. Τὸ παρασκευάζουν μὲν καθὼς ἡμεῖς, ἀλλὰ δὲν μιγνύουν μετ' αὐτοῦ οὔτε γάλα οὔτε ζάχαριν.

ΑΡΧΗ ΚΑΙ ΠΡΟΟΔΟΣ ΤΗΣ ΑΤΜΟ-ΠΛΟΙΑΣ. (Ἰδε Σελ. 11.)

ΠΡΩΤΟΣ ὁ ἀπὸ Ῥιμίνιου Βαλτοῦριος, εἰς σύγγραμμα ἐκδοθὲν τὸ 1472, ἀναφέρει ὅτι πλοῖα ἐμποροῦν νὰ κινῶνται διὰ πλῆκτρων, προσηρτημένων εἰς τὴν περιφέρειαν τροχοῦ. Ἐκ τῶν μηχανῶν, τὰς ὁποίας περιγράφει, εἶναι καὶ λέμβος, ὁμαλὴ κάτωθεν, ἥτις ἡμπορεῖ νὰ ὤθῃται διὰ περρωτῶν ἐκ πισσωμένου караβοπανίου, προσηρτημένων εἰς ἄξονας, καὶ περιστρεφόμενων ἀπὸ ἀνθρώπους. Αἱ πτέρωται αὗται, ἢ τὰ πλῆκτρα, ἐβυσθίζοντο εἰς τὸ ὕδωρ· ὅτε δ' ἐκινούντο, ἡ ἀντενέργεια τοῦ ὕδατος ἐσπρωγχε τὴν λέμβον κατὰ τὴν ἐναντίαν διεύθυνσιν. Ἐχρησίμευαν ὡς τὰ πτερύγια εἰς τοὺς

ἰχθύας, ἢ ὡς αἱ πτέρυγες εἰς τὰ πτηνὰ καὶ τὰ ἔντομα· λέγει δὲ ὁ συγγραφεὺς τῆς προσηρτημένης πραγματείας, ὅτι εἰς τοιοῦτος πλῆκτροφόρος τροχὸς ἰσοδυναμεῖ μὲ δώδεκα κωπία· ἀλλὰ πιθανὸν ὅτι ἐχρειάζοντο καὶ πέντε ἢ ἑξ ἀνδρῶποι διὰ νὰ κινῶσι τὸν τροχόν· ὥστε τίποτε δὲν ἐκερδαίνετο.

Ὅτι δὲ πλοῖα ἐμποροῦν νὰ κινῶνται κατὰ τοῦ ἀνέμου διὰ τῆς βίας τοῦ ἀτμοῦ, ἐπροβλήθη πρῶτον ὑπὸ τοῦ Γάλλου Παπίνου, ὅστις καὶ λογίζεται παρὰ τῶν ἰδίων αὐτοῦ ὁμογενῶν ὡς ὁ ἐφευρετὴς τῶν ἀτμοκινήτων μηχανῶν· καὶ τῶντι αὐτὸς ἐπενόησε μηχανὴν ἀτμοκίνητον. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν διατρίβων, παρητήρησε μετὰ θαυμασμοῦ, ὅτι λέμβος ὤθεϊτο διὰ πλῆκτροφόρων τροχῶν, ὅτινες συνείχοντο μὲ εἰδὸς τι ἐργάτου, εἰς τὸ πλοῖον προσηλωμένου, καὶ περιστρεφόμενου ὑφ' ἵππων. Ἐστοχάσθη δὲ ὅτι ἐξίσου ἦτο δυνατόν νὰ περιστρέφῃ τοὺς πλῆκτροφόρους τροχοὺς ὁ σύρτης τοῦ ἐμβόλου, ὑπὸ ἀτμοῦ ἀναβιβασζόμενος καὶ καταβιβασζόμενος· καὶ πρὸς τοῦτο ἐπενόησεν ἀτελῆ τινὰ μέθοδον, δι' ἧς μετέβαλε τὴν ἄνω καὶ κάτω ἀμοιβαδὸν γινομένην κίνησιν τοῦ σύρτου τοῦ ἐμβόλου εἰς ἀδιάλειπτον κυκλοειδῆ περιστροφὴν· ποτὲ ὅμως δὲν ἔβαλεν εἰς πλήρη ἐνέργειαν τὰ σχέδιά του.

Τὸ 1730 ὁ Ἀγγλὸς Ἰωάννης Ἄλλεν ἐξέδωκε πόνημά τι, διαλαμβάνον περιγραφὰς σχεδίων τινῶν, καθ' ἃ ἡμποροῦν νὰ ὤθωνται πλοῖα διὰ κωπιῶν ἢ πλῆκτρων, ἐλαυνομένων ὑπὸ ἐργάτου· καὶ προσέτι νέον ἴδιον αὐτοῦ σχέδιον, καθ' ὃ ποσότης ὕδατος ἀντλεῖται εἰς τὸ πλοῖον κατὰ τὴν πῶραν, ἔπειτα δὲ ὀρμητικῶς καὶ χωρὶς τινος διακοπῆς προχέεται κατὰ τὴν πρῶμνην εἰς τὴν θάλασσαν· ἡ ἀντενέργεια δ' αὐτοῦ ὤθει τὸ πλοῖον εἰς τὰ ἐμπροσθεν, ἀπαράλλακτα ὡς τὸ φυσίγγιον ὤθεϊται εἰς τὰ ἄνω διὰ τῆς τοῦ ἀέρος ἀντενεργείας κατὰ τοῦ ῥύακος τῶν πεφυρακτωμένων οὐσιῶν, αἵτινες ἐξορμῶσιν εἰς τὸ κατώτερον ἄκρον του. Ὁ Ἄλλεν κατεσκεύασε μεγάλην λέμβον τοῦ εἶδους τούτου, εἰς τὴν ὁποίαν αἱ ἀντλῖαι ἐδουλεύοντο ὑπ' ἀνθρώπων· ἀλλὰ παρατηρεῖ ὅτι πλέον ὠφελίμως ἡμπορεῖ νὰ γίνεταί τὸ αὐτὸ ἔργον ὑπὸ ἀτμοκινήτου μηχανῆς. Χρόνους τινὰς πρὶν τούτου ἡ ἀτμοσφαιρικὴ ἀτμοκίνητος μηχανὴ εἶχε φθάσειν εἰς ἱκανὸν βαθμὸν ἐντελείας, καὶ μετεχειρίζοντο αὐτὴν μάλιστα εἰς τὸ ξηραίνειν ἀνδρακωρυχεῖα.

Τὸ 1737 ὁ Ἀγγλὸς τις, Ἰωάνθαν Hulls, ἐξέδωκε πονημάτιον μὲ τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην, 'Περὶ Μηχανῆς νεωστὶ ἐφευρεθείσης, ἀρμοδίας νὰ ἐξάγῃ πλοῖα ἐξ ὁποιοῦ δήποτε λιμένος, κατὰ τοῦ ἀνέμου ἢ τοῦ ρεύματος, ἢ καὶ εἰς καιρὸν γαλήνης.' Αὕτη θεωρεῖται γενικῶς ὡς ἡ τῆς ἀτμοπλοΐας πρώτη ἐπιχειρήσις. Τὸ ἐπόμενον δὲ εἶναι ἀπόσπασμα ἐκ τῆς πραγματείας τοῦ Hulls, καὶ δεικνύει τὴν ἀρχὴν, καθ' ἣν ἐνῆργει ἡ μηχανή του.— 'Εἰς ἀρμόδιόν τι μέρος τοῦ ῥυμουλκοῦντος πλοῦ τίθεται λέβης περὶ τὰ δύο τρίτημόρια πλήρης ὕδατος, ἔχων δὲ τὴν κορυφὴν ἐντελῶς κεκλεισμένην· τὸ εἰς τὸν λέβητα τοῦτον περιεχόμενον ὕδωρ βράζον ἀραιοῦται εἰς ἀτμόν· ὅστις, μετακομιζόμενος διὰ μεγάλου σωλῆνος εἰς κύλιν-